

РЕШЕНИЕ

№ 6318

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7220** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на А. Х. П., чрез адв. Н. Г., срещу Решение № 25619 от 28.01.2020г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 3-и състав, по НАХД № 11609/2019г., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 18-4332-018073/21.09.2018г., издадено от Началник отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на касатора са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/ за нарушение на чл.174, ал.3 от същия закон.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение като незаконосъобразно и необосновано, поради неправилно прилагане на закона. Допуснато било съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се във вътрешно противоречива мотивировка. Твърди, че неправилно административния орган е наложил едно административно наказание, а в действителност се твърди, че П. е извършил две административни нарушения-отказал е да бъде тестван с техническо средство и второто нарушение-не е изпълнил

предписанието за медицинско изследване на концентрацията в кръвта. В случая, административно-наказващия орган е следвало да наложи санкция за всяко едно от тях в изпълнение на разпоредбата на чл.18 от ЗАНН. Моли съдебното решение да бъде отменено, както и наказателното постановление.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Н. Г., който поддържа жалбата, моли същата да бъде уважена, съответно решението на СРС да бъде отменено.

Ответникът– Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., изразява становище за неправилност и незаконосъобразност на решението на първоинстанционния съд и моли то да бъде отменено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: С НП на А. Х. П. е наложена глоба в размер на 2000лв. и е лишен от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за това, че на 12.09.2018г., в около 00:20 часа в [населено място], [улица], с посока на движение от ул."И. Д.-Куклата" към [улица]и на кръстовището с [улица], в качеството на водач на МПС „Фиат Мултипла”, рег. [рег.номер на МПС] , управлява МПС след видима употреба на алкохол, като отказва да бъде изпробван с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510”, №0213, с издаден талон за медицинско изследване №0013119- нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП. Разпитани по делото са свидетелите Л. Н. - актосъставител, Д. Д. и С. С.- присъствали при установяване на нарушението и съставяне на акта, според които при изпълнение на служебните си задължения с патрулен полицейски автомобил, Д. и С. - служители на 01 РУ-СДВР спрели за проверка, чрез звуков и светлинен сигнал лек автомобил след кръстовището на [улица]с [улица]. При проверка на документите на водача, установили, че това е жалбоподателят, който от една страна не представил СУМПС, а от друга страна, видимо бил употребил алкохол - завалял говора, имал неподредено поведение, използвал несвързани думи и лъхал на алкохол. Дватама нямали правомощия за установяване на употреба на алкохол и съставяне на АУАН по ЗДвП, поради което изискали съдействие от ОПП-СДВР. На място за съдействие пристигнал Н., който след като проверил документите на водача и автомобила, установил, че СУМПС било отнето. При проверката му направило впечатление, че жалбоподателят е зачервен и миришел на алкохол, поради което предложил да бъде тестван с техническо средство за употреба на алкохол. Водачът отказал да бъде изпробван и му бил издаден талон за медицинско изследване, който отказал да получи. На място му бил съставен АУАН за нарушението - отказ да бъде изпробван за алкохол в присъствието на служителите на

01 РУ, бил му предявен акта и след като се разписал, получил екземпляр от него. Наказателното постановление е издадено въз основа на АУАН с бл. №761967/12.09.2018г.

Приобщена по делото е административнонаказателната преписка, послужила за издаване на обжалваното НП, ведно с приложени писмени доказателства от ОПП-СДВР към писмо с вх.№1066941/21.10.2019г.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и не е изтекъл срока за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон, основание за отмяна на съдебното решение. Съгласно чл. 40, ал. 1 ЗАНН АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и на свидетелите Д. и С. от компетентен орган – младши автоконтрольор Л. Н., които са поставили подписите си на указаните за това места. Актът е предявен на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише, като последният го е подписал и посочил, че има възражения, без да ги конкретизира. Не се доказва при съставянето и предявяването на АУАН да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да рефлектират върху това законосъобразно ли е стартирало административнонаказателното преследване.

Презумптивната доказателствена сила на акта не е оборена в хода на съдебното производство /чл. 189, ал. 2 от ЗДвП/. Обективизираното не се опровергава и от събрания и проверен по делото доказателствен материал. От изслушаните свидетелски показания и от приетите писмени доказателства се установява, че водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество /дрегер 7510 № 0213/. По безспорен начин са посочени елементите от обективната и субективната страна на деянието. Нарушението е формално, като за осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоположен резултат.

С НП № 18-4332-018073/21.09.2018г., издадено от Началник отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл. 174, ал. 3, пр.1 от ЗДвП са наложени кумулативно наказанията „глоба“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца. Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП /в приложимата му редакция/ „Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“. Санкционната разпоредба е с адресати водачите на МПС, трамвай или самоходна машина. Осъществяването на нейната хипотеза е налице, когато бъде

извършено някое от алтернативно посочените деяния – 1. отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или 2. неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. В конкретния случай А. Х. П. е отказал да бъде извършена проверка с техническо средство, алкотест дрегер. Това допълнително се подкрепя и от приложеният по делото талон за изследване № 0013119, в който изрично е отразен отказът на водача да бъде проверен с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, удостоверен с подписа му срещу даденото му предписание да се яви на точно определено място и в конкретен срок, а именно МБАЛ „Св.А.” до 40 мин. и връчването на екземпляр от талона, които действия са удостоверени с неговото писмено изявление – подпис. Формалните състави на административни нарушения, какъвто е [чл. 174, ал. 3 от ЗДвП](#) описват поведението, което се отклонява от хипотезата на правната норма- общо валидно правило за поведение, състоящо се от хипотеза- дължимото поведение, диспозиция- отклонение от него, и санкция- предвидените наказания или правни последици. С други думи, разпоредбата на чл.174, ал.3 съдържа както състав на нарушение, така и санкцията. Правилото е, че водачите нямат право на отказ да бъдат проверени на място с техническо средство за употреба на алкохол, след като този им отказ е деяние, което нарушава установения ред на държавно управление и е обявено за наказуемо. Следва да се има предвид, че концентрацията на алкохола в кръвта може да бъде установена с медицинско изследване и/или с техническо средство. Административнонаказващият орган е ангажирал отговорността на П. за деяние, което по своя характер представлява административно нарушение. Законодателят е предвидил резултатите за концентрацията на алкохола у водачите на МПС като субекти на отговорност да бъдат получени от техническо средство, алтернативно от медицинско изследване или от двете. На основание чл. 174, ал. 4 от Закона за движението по пътищата се издава Наредба № 30/27.06.2001 г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на МПС /отменена с § 6 от преходните и заключителните разпоредби на Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози - ДВ, бр. 61 от 28 юли 2017 г., в сила от 29.09.2017 г./ В същата е посочено, че употребата на алкохол или друго упойващо вещество се установява посредством използване на съответни технически средства и/или чрез медицински и лабораторни изследвания. Когато от водача е взета некачествена проба или се оспорват показанията на техническото средство, употребата на алкохол или друго упойващо вещество се установява с лабораторно изследване. В случая, обаче, наложеното наказание не е обвързано с резултати от техническо средство, тъй като лицето е отказало да бъде изпробвано с такова. Ирелевантно е обстоятелството дали на същия е взета кръвна проба в по-късен момент, тъй като това не оправдава неговото виновно поведение, проявено при отказа му пред контролните органи да бъде извършена проверка с техническо средство. Правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено, тъй като то не е възпрепятствано да разбере за кое точно негово деяние /действие/бездействие/ са наложени кумулативно предвидените в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП административни наказания в законоустановения им точно определен размер, поради и което възражението на касатора относно приложение на чл.18 ЗАНН се явява неоснователно.

С оглед гореизложеното се формира извод, че правилно, законосъобразно и

явно справедливо административнонаказващият орган е наложил наказания за деяние, което съставлява нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/. В сила от 26.09.2017 г. е изменението на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, като се въвеждат и други изпълнителни деяния, осъществяването на които обуславя налагането на съответните административни наказания. Не е отпаднала наказуемостта на процесното деяние - отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, а видът и размерът на предвидените кумулативно наказания не са променени, поради което и не е налице по-благоприятен закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗАНН.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактичката обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, X-и касационен състав,
Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 25619 от 28.01.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3-и състав, по НАХД № 11609/2019г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ